

Ster zonder kapesones

Letterlijk tussen de bedrijven van de André van Duin Jubileumshow door gaat Joke Bruijs op (jazz) muziektournee met haar partner Frits Landesbergen en Louis van Dijk. "Ik heb meer met mannen dan met vrouwen. Ik houd niet van competitie en ellebogen."

Door Arno Gelder

Het is, ze prijst de hemel, niet nodig. Maar als Joke Bruijs (53) moest kiezen tussen theater en zang, zou het muzikale facet van haar carrière het ongetwijfeld winnen. "Mensen vergeten wel eens dat ik op de eerste plaats zangeres ben", zegt de volbloed Rotterdamse, die momenteel zij aan zij staat met de volks-komiek André van Duin in diens Jubileumshow. "Ik zong op mijn 15de al repertoire van het American Songbook met het VARA-dansorkest. "Op elke jeugdfoto sta ik afgebeeld met een lolly als microfoon. Zelfs in opstellen op school wist ik al wat ik wilde worden. Het is dat Jan Blaaser destijds wat in me zag als comedienne. Anders was ik als zangeres door het leven gegaan. Samen met haar levenspartner Frits Landesbergen (slagwerker en vibrafonist bij onder anderen jazzlegende Monthy Alexander), pianist Louis van Dijk en vijf musici (The All Star Band) gaat ze in april en mei op tournee, waarbij wordt geput uit werk van haar nieuwe jazzy cd *Close to me*. Op het album, dat inmiddels in de Top 100 in Japan staat genoteerd, sluit ze grote componisten en performers als Porter, Rodgers en Hart, Ellington, maar ook Billy Joel (New York State of Mine) in haar hart. Ze geniet van het uitstapje dat de zeer aangename sleur van haar rol als Nel Kooiman in de tvserie Toen Was

Geluk Heel Gewoon en haar werk bij André van Duin ('Een lieverd, een móórdvent') twee maanden doorbreekt. Want: "Ik heb gewoon verandering nodig. Van het één naar het ander, mijn energie kwijt kunnen in meer dan een ding. Dat zit nou eenmaal in me." De loopbaan van Joke Bruijs is, geeft ze toe, in die zin onberekenbaar. Veel mensen kennen haar als komiek, als het lekker vet aangezette Rotterdamse type op de planken naast onder anderen René van Vooren, Piet Bambergen en Joop Doderer of met haar voormalige echtgenoot Gerard Cox. Maar met hetzelfde gemak zong ze 20 jaar geleden in Kaltes Grauen, de ode van Don Quishocking aan het Duitse jaren 20-cabaret Die Pfeffermühle. Ze oogstte er volop lof mee. Niet alleen van vriend, maar evenzeer van vijand. Een medewerker van de Haagse Post complimenteerde Joke Bruijs omstandig met haar prestatie, maar niet nadat hij een langgerekt kotsgeluid maakte om te illus-

treren hoe hij ooit over haar dacht. "Ik zei toen: 'Bent u klaar? Mooi. Dan ga ik nu een drankje drinken.' Ja zeg, ik hoef niet van de hoofdstedelijke 'kunstkenner' complimenten achteraf te krijgen. Toen ze destijds de naam Joke Bruijs in de Smoeshaan, zo'n Amsterdams incrowd-tentje, hoorden ging er ook al een 'Nééé toch...' op. Nou, daar heb ik mooi mee afgerekend." Ze haat kapesones. Opgegroeid als jongste in een onvervalst Rotterdamse gezin met drie broers leerde 'Jopie' al vroeg dat bescheidenheid een deugd was. "Als ik tegen mijn broers zei: 'Jongens, vonden jullie me goed zingen?', was het antwoord: 'Je hoort het wel als het niet goed is'. Dat nuchtere he? Maar als ik in de problemen zat, echt verdrietig was, waren ze er altijd voor me. Ook dat. "Volgens mijn moeder neuriede ik als baby van negen maanden al *From the time you say goodbye* mee. 'Dat is toch fantastisch',

zei m'n oom. 'Ach ja', zei mijn vader dan. Die zong zelf in een close-harmonygroepje met Johnny Hoes. Op het biljart, dáár heb ik zingen geleerd. Mijn vader zag wel dat ik ook een komisch talent had. 'Daar moet je ook wat mee doen, Jopie'. Hij heeft het niet meer mee mogen maken. Hij stierf toen ik 18 was." Ze noemt zichzelf een zondagskind. Bevoorrecht. "Maar geen ster, he? Het valt me altijd op dat mensen die weinig talent hebben zich zo voelen. Ik denk dat het ook heel Rotterdam is om met beide benen op de grond te blijven staan. De oude werkmansmentaliteit. Liever rode kool met een balletje gehakt dan kreeft. "Kijk naar André, die heeft dat ook. En Jos Brink. Die werkt zich nog steeds drie slagen in de rondte, net als wij. André noemt mij een echt maatje, ik ga ook veel meer en beter met mannen om. Vrouwen, dat is vaak competitie en veel ellebogenwerk. Mannen slaan vaker de handen ineen om gezamenlijk tot iets moois te komen."

De enige manier waarop ze haar status 'misbruikt' is als ambassadrice voor goede doelen. Ze doet veel onbezoldigd werk in Rotterdam voor het Sophia Kinderziekenhuis en het Ronald MacDonalduis, waar ouders kunnen logeren om in de buurt van hun doodzieke kind te zijn. En ze spreekt vol passie over haar andere hartstocht: dieren. "Frits zegt wel eens tegen me: 'Jo, jij geeft alleen geld uit aan kleren en dieren'. Ik heb drie honden. Daantje en Boomer zijn asbakkies, de laatste was een zwerfhond op Ibiza. Balou is een flatcoat retriever, de enige rashond. Ik ben echt wild van dieren. Ze zeggen wel eens: dat zal wel ter compensatie zijn voor het feit dat je geen kinderen hebt. Maar ik ben ook dol op kinderen - het is er alleen nooit van gekomen. Ja, nu denk ik er wel eens aan. Maar ach, ik ben nu te oud. Bovendien heb ik een lief Foster Parents-meisje in Vietnam. "Dierenleed snijdt me door de ziel. Ik zit in het comité van aanbe-

Focus

Veelzijdig vakvrouw

• Joke Bruijs (Johanna Maria Bruijs, Rotterdam 1952) kwam via talentenjachten terecht bij het VARA Dansorkest. Ook zong ze in vermaarde ensembles als The Skymasters en The Ramblers. Daarna volgde theaterproducties met o.a. Jan Blaaser, De Mounties, Mini & Maxi en het cabaretgezelschap Don Quishocking. Bovendien speelde ze in musicals als Kaat Mossel, Mooi Katendrecht en Blood Brothers en geniet ze bekendheid door haar rol als Nel in de KRO serie Toen was geluk heel gewoon (de langstlopende tv-comedy in Nederland), waarin ze de vrouw van haar voormalig echtgenoot Gerard Cox speelt. Momenteel is Joke Bruijs te zien naast André van Duin in diens Jubileumshow en pakt ze met de zangtournee *Close to me* haar oude stiel weer op. Voor het nieuwe theaterseizoen staat een onewoman-show op de rol.

veling van de Stichting Greyhoundsrescue Holland. Na het rennen jachtseizoen in Spanje worden die honden afschuwelijk afgemaakt - ze moeten toch van ze af. Als ze goed werk hebben verricht, worden ze bij wijze van beloning opgehangen met hun pootjes nog op de grond. "Maar als ze teleurstelden, worden ze aan hun nek opgeknoopt met hun pootjes bóven de grond. Dagenlang vechten ze tegen de wurgdood. Vreselijk. Als ik daar aan denk... Ja, dan schiet ik echt vol. "Frits zei laatst: "Jij moet in je vorige leven een hond zijn geweest." Als ik een pup in mijn armen heb, ben ik intens gelukkig. Zo'n beestje reageert ook bijzonder op mij. Alsof ik met hem communiceer." De *Close to me* - theatertour met Joke Bruijs, Frits Landesbergen en Louis van Dijk duurt van 5 april tot en met 28 mei. Informatie: www.jokebruijs.nl